

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om valgmenigheder.

(Lovforslaget (nr. 166) findes i tillæg A. sp. 2689, fremsættelsen i tidenden sp. 3114).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Falk Hansen: Erfaringsmæssigt er det jo sådan, at lovgivningen inden for det kirkelige område ikke sjældent er egnet til at sætte sindene i bevægelse, i hvert tilfælde uden for denne sal. Sådan må det vel naturligt være, når det drejer sig om kirkelige spørgsmål, og der har da også altid været tradition for, at man fra folketingets side gik uhyre varsomt til værks, når noget skulle ændres.

Denne forsigtighed har på den ene side medført, at ingen med rette har kunnet bebrejde folketinget, at man herfra gennem lovgivning har grebet dybere ind i kirkens liv og funktioner. Men på den anden side har det vel også medført, at udviklingen netop inden for kirken på en række områder er foregået overordentlig langsomt, ja, nogle ville vel — med nogen ret — sætte et spørgsmålstegn ved ordet udvikling og sige, at der stort set kun har fundet en ajourføring sted på nogle områder af den kirkelige lovgivning, hvor det faktisk var helt bydende nødvendigt.

Sådan er det også med det lovforslag om valgmenigheder, som vi behandler i dag. I den form, kirkeministeren har fremsat det, er det næppe egnet til at skabe de store modsætninger partierne imellem.

Det er heldigvis blevet moderne at tale om, at love bør affattes i et sprog, der er så forståeligt, som det overhovedet er muligt, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke kirkeministeren, fordi ministeren i konsekvens heraf rent sprogligt har omarbejdet hele loven, så den nu fremtræder i en sprogdragt, der uvilkårligt må virke ikke så lidt mere tiltalende i dag, end tilfældet ville have været, hvis man blot havde ændret lidt i paragrafferne i den gamle lov fra 1903. Ikke mindst kirkelig lovgivning har, hvilket vel nok hænger sammen med de forholdsvise få ændringer, der gennem årene er foretaget, ofte en karakter, der minder om hengemt konserves. Jeg synes, det er et prisværdigt

initiativ i retning af sproglig fornyelse, der har fundet sted, og jeg håber, ministeren vil følge succesen op, når andre kirkelige love hen ad vejen skal til revision og ændring.

Men for at det nu ikke skal være bar roser på det sproglige område, kan jeg ikke lade være med at nævne et par pudserlige udtryk i forbindelse med dette lovforslag. Således bruger ministeren i sin skriftlige fremsættelse udtrykket „lovens givelse“, ligesom jeg må tilstå, at det ikke helt står klart for mig, hvad der i bemærkningerne til lovforslagets § 3, stk. 3, dækker sig bag det besynderlige udtryk „ubetænkeligt“. Men for nu ikke at stå tilbage for ministeren, kan jeg måske håbe at få dette afdækket under debatten.

Selve lovforslaget med ændringerne kan jeg tilslutte mig.

Det må være rimeligt på baggrund af den almindelige præstemangel, at man ikke opretholder bestemmelsen om, at en valgmenigheds anerkendelse skal tilbagetages, hvis det ikke inden 6 måneder lykkes at få ny præst til menigheden, ligesom det må forekomme rigtigt at ophæve bestemmelsen om, at ingen kan få stadfæstelse som præst for mere end én menighed.

Hvis biskoppen finder, at en valgmenighed ikke betjenes på forsvarlig vis, foreslås det, at han skal kunne stille forslag over for ministeriet om tilbagekaldelse af menighedens anerkendelse. Også dette må siges at være en fornuftig nyskabelse.

Som en naturlig konsekvens af loven om kongelig udnævnelse af visse tjenestemænd, loven af 28. april 1971, skal anerkendelse af valgmenigheder fremtidig meddeles til kirkeministeren.

At bestemmelsen om, at de, der søger om anerkendelse af en valgmenighed, skal have egen husstand, ændres til, at de skal opfylde betingelserne for at have stemmeret ved menighedsrådsvalg, og at minimumsantallet af ansøgere forhøjes fra 20 til 50, kan jeg ganske tilslutte mig.

Jeg har bemærket, at ministeren på nogle punkter har fulgt den kirkelige strukturkommissions betænkning, men på andre punkter har taget en anden stilling end kommissionen. Det er vel første gang, der i et lovforslag henvises til denne kommissions arbejde og indstilling, og jeg tror, det vil glæde mange både her i salen og ud over landet også med henblik på kommende lov-